

> «Γυναίκα διάβολος» και «Έμμα Μπ. Χήρα Ιοκάστη»

Θεατρικές λεμεσιανές εντυπώσεις

ΥΠΑΡΧΟΥΝ θεατρικά έργα που δεν πεθαίνουν από μέτριο ανέβασμα. Έχουν αρκετά στοιχεία για να επικοινωνήσουν με το κοινό ακόμα και “λαθραία”, μέσα από τις χαραμάδες της παράστασης. Υπάρχουν και άλλα, και στην κατηγορία αυτών ανήκει και το “Γυναίκα-Διάβολος” του Καρλ Σένχερ, που μπορούν να λειτουργήσουν σήμερα μόνο μέσα από μια άρτια παράσταση, αλλιώς δε θα παραβιαστεί η καθήλωσή τους σε συγκεκριμένη εποχή, θεατρικό είδος, εθνική κουλτούρα, και αυτά θα παραμείνουν κλειδωμένα για το σύγχρονο θεατή.

Η ΕΘΑΛ “Ξεκλείδωσε” το έργο του Σένχερ. Η σκηνοθέτης του έργου Μόνικα Βασιλείου είχε τη θεατρική παιδεία, την πολύ-

χρονη πείρα και το ζωντανό θεατρικό ένστικτο για να διακρίνει τα πλούσια προσόντα του κειμένου και να τα αναδείξει, έτσι που ταυτόχρονα να επισκιάσουν όσα μας χώριζαν σήμερα από τον ψυχολογικό νατουραλισμό του γραμμένου το 1914 κείμενου του Αυστριακού συγγραφέα. Το βασικό της κατόρθωμα είναι η ουσιαστική επαφή των

“Γυναίκα-Διάβολος” του Καρλ Σένχερ από την ΕΘΑΛ
Μετάφραση:
Γιώργος Δεπάστας
Σκηνοθεσία:
Μόνικα Βασιλείου
Σκηνικά/κοστούμια:
Μαρίζα Παρτζίλη
Φωτισμοί:
Παναγιώτης Μανούσης
Μουσική επιμέλεια:
Λάρκος Λάρκου
Παίζουν: Θάνος Πεττεμερίδης,
Χριστιάνα Αρτεμίου,
Κώστας Καζάκας

ηθοποιών με το κείμενο, η σημασία που δόθηκε στην εξέλιξη της κάθε μορφής μέσα από το λόγο του ρόλου και ο σωστός τονισμός των κορυφώσεων και των παύσεων. Η σκηνοθέτης (κι εμείς μαζί της) ευτύχησε στο να έχει στη διάθεσή της τρεις ηθοποιούς που μπόρεσαν να κρατήσουν την ομάδα σε ισοζυγία υποκριτικών δυνάμεων. Η αδυναμία του ενός θα κατέστρεφε το συσχετισμό των γραμμών, θα χαλάρωνε το απαραίτητο τέντωμα των σχέσεων των δύο ανδρών και της γυναίκας. Ο Θάνος Πεττεμερίδης και ο Κώστας Καζάκας, για δεύτερη φορά μέσα

στην ίδια θεατρική χρονιά, εργάζονται δίπλα και μαζί, πάνω σε ρόλους που αλληλοπροσδιορίζονται μέσα από τη σχέση τους. Κανείς τους δεν παρασύρεται σε γενίκευση του ήρωα που ενσαρκώνει σε τύπο, ο μόνος του απατημένου άνδρα, ο δε του εραστή-εισβολέα. Και οι δύο ακολουθούν τα βαθιά αυλάκια του κειμένου και το αποτέλεσμα είναι εντυπωσιακό.

Ο ήρωας του Πεττεμερίδη, καχεκτικός και πανούργος, εξουσιαστής και μοχθηρός, λαθρέμπορας και φύλακας των θεσμών οι οποίοι τον συμφέρουν. Ο ήρωας του Καζάκα, θύμα του πάθους του, με τη συνειδησή του άρρωστη από τις ίδιες τις πράξεις του, κάτι σαν τον Χοσέ από την “Κάρμεν” του Μερριμέ. Δεν ξέρω πόσο σημαντική θεωρούν

αυτή τη δουλειά οι δύο ηθοποιοί. Ίσως και ο δύο αντλούν από τις δεξαμενές του επαγγελματισμού και του ταλέντου τους.

Στο κέντρο της παράστασης-η Γυναίκα, η Χριστιάνα Αρτεμίου. Οι προηγούμενες εμφανίσεις της ηθοποιού προμήνυαν ότι ένας μεγάλος ρόλος, θα αναδείξει τις και τις μεγάλες δυνατότητές της. Η γυναίκα-διάβολος του Σέν-

χερ είναι ρόλος υψηλού υποκριτικού ενδιαφέροντος. Η ηθοποιός όχι μόνο πρέπει να βρει και βρίσκει την εξωτερική έκφραση αλλαγής της εσωτερικής διάθεσής της ηρώιδας της, αλλά και να δώσει -και δίνει- τις δύο οπτικές γωνίες που διαγράφουν τη γυναίκα, την ανδρική και τη δική της. Να είναι υπάκουο εργαλείο και να δυσλειτουργήσει ξαφνικά, να είναι θύμα και να επαναστατήσει, να μη χωράει πια στη θέση στην οποία την έχουν καθηλωμένη, να εκδηλώσει τις ανάγκες της και να απαιτήσει την ικανοποίησή τους, να είναι γυναίκα και να θεωρείται/να φαίνεται διάβολος.

Και εκεί που οι ανταγωνιστές-άνδρες ενώνονται στην προσπάθειά τους να την κρατήσουν στη θέση εργαλείου, έστω και με διαφορετική χρήση για τον καθένα, η γυναίκα αλλά και η ηθοποιός που την ενσαρκώνει πρέπει να μεγαλώσουν στη σκηνή. Η Χριστιάνα Αρτεμίου μεγαλώνει για να πάρει τις διαστάσεις που ήθελε ο συγγραφέας.

Πιστεύω ότι στη συγκεκριμένη παράσταση η δουλειά της ενδυματολόγου Μαρίζας Παρτζίλη είναι πιο ενδιαφέρουσα από τη δουλειά της Μαρίζας Παρτζίλη σκηνογράφου. Η μουσική επένδυση του Λάρκου Λάρκου έπαιζε περισσότερο με τη διάθεση

παρά με την εποχή του έργου, σίγουρα όμως εμπλούτιζε την παράσταση.

«Εμμα Μπ. Χήρα Ιοκάστη»

➤ Από την Ομάδα Θεάτρου “Επιθέσεως”

Ο ΧΩΡΟΣ του θεάτρου στην Κύπρο είναι ρευστός και ανεξερεύνητος σ' ό,τι αφορά την προσφορά και τη ζήτηση. Όλο και περισσότεροι νέοι άνθρωποι καταφτάνουν μετά από τις θεατρικές τους σπουδές ή μετά από τις επαγγελματικές τους αναζητήσεις σε θεατρικές σκη-

νές του εξωτερικού και ψάχνουν τρόπο και χώρο να εκφραστούν, να δουλέψουν, να φανούν και να προσφέρουν. Το κατά πόσο εμείς ως απαραίτητοι καταναλωτές της παραγωγής τους θα τους στηρίξουμε, κατά πόσο είμαστε σε θέση να διατηρήσουμε εν ζωή τα νέα σχήματα που εμφανί-

Μετάφραση: Φαίδων Χατζηπαντωνίου
Σκηνοθεσία/Μουσική επιμέλεια: Μαρίνος Ανωγυριάτης
Σχεδιασμός φωτισμών: Αλεξάνταρ Γιότοβιτς
Σκηνογραφική επιμέλεια: Γιώργος Παπαδόπουλος
Κοστούμια: Μαριάννα Παπαθωμά
Στο ρόλο της “Εμμα” η Κατερίνα Καζαντζή

ζονται και -γενικότερα- κατά πόσο κι εμείς οι θεατές έχουμε ανάγκη... τόσο πολύ θέατρο, θα φανεί σε λίγο.

Για την πρώτη τους εμφάνιση η Ομάδα Θεάτρου “επιθέσεως” ή αλλιώς ο Μαρίνος Ανωγυριάτης ως σκηνοθέτης και η ηθοποιός Κατερίνα Καζαντζή επέλεξαν το έργο του Αλμπέρ-

το Σαβίνιο “Εμμα Μπ. Χήρα Ιοκάστη”. Αντιλαμβάνομαι ότι πρόκειται για παλαιότερη επιλογή και αγάπη του Μαρίνου Ανωγυριάτη. Η Κατερίνα Καζαντζή κλήθηκε να πραγματοποιήσει το όνειρο. Η νεαρή ηθοποιός έχει κάνει ήδη αρκετές ενδιαφέρουσες δουλειές, που δήλωναν όχι μόνο ταλέντο, αλλά και έντονη επιθυμία για σοβαρή δουλειά. Όσοι είδαν τον “Μικρό Εύολφ”, αλλά και τη “Βεγγέρα”, και το “Μετά τη βροχή”, θα το είχαν διαπιστώσει. Πιστεύω πως η ΕΘΑΑ θα μπορούσε να δώσει στην Κατερίνα Καζαντζή περισσότερες ευκαιρίες. Τώρα ψάχνοντας για ρόλο η ηθοποιός γίνεται η “Εμμα” του Σαβίνιο. Ρόλος προορισμένος για άλλη ηλικία, άλλη σωματική διάπλαση, άλλες εμπειρίες και βιώματα, και εννοώ πολύ περισσότερο επαγγελματικές εμπειρίες και υποκριτικά βιώματα.

Ρόλος πριν από τον οποίο πρέπει να παιχτούν πολλοί άλλοι. Η απόσταση μεταξύ της ηθοποιού και της ηρωίδας της δεν καλύπτεται, δεν εξαφανίζεται, η Καζαντζή δε “γίνεται” η τρομακτική, σκοτεινή και ελκυστική σύγχρονη Ιοκάστη, αλλά εκτελεί το ρόλο σαν μουσικός εκτελεστής. Μια διαφορετική εμπειρία για μας τους θεατές, που παρακολουθούσαμε το δρώμενο χωρίς τη συναισθηματική συμμετοχή στην οποία στόχευε ο Μαρίνος Ανωγυριάτης, αλλά σίγουρα με ενδιαφέρον για τα όσα μπορεί η ηθοποιός.

Υ.Γ. Ήθελα να υπογράψω “Κυρία Νόνα” για τους τακτικούς αναγνώστες της στήλης (αν υπάρχουν), αλλά φοβάμαι μην καθιερωθεί, όπως “θεία Λένα” ή “μπάρμπα-Στάθης”.